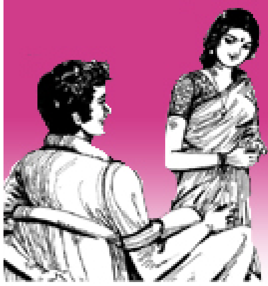

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

కాలింగ్‌బెల్ శబ్దం విని తలుపు తెరచింది సుశీల.

ఎదురుగా మమత.

లోనికొస్తూనే సోఫాలో కూర్చుని "కాస్త కాఫీ యిస్తావా ఆంటీ! ఒకటే తలనొప్పి. ఆ తల్లీ కూతుళ్ళ ఏడుపు మొహాలు చూడలేక ఛస్తున్నా!" అంది నుదురు నొక్కుకుంటూ.

సుశీల లోనికెళ్ళి పదినిముషాల్లో కాఫీ తెచ్చి యిచ్చి ఎదురుగా కూర్చుంది.

"ఒకరి సంగతులు అడగటం భావ్యంకాదని అడగలేదు. చూస్తే బాగా బ్రతికినవాళ్ళలా ఉన్నారు. ఏమిటీ వాళ్ళకొచ్చిన సమస్య?" అంది సుశీల.

"మాయరోగం. తిన్నదరగని వేషాలు. ఒక పిల్ల తల్లి. ప్రేమా దోమా అంటూ ఎవడి వెంబడో పడింది. వాళ్ళ బాబొచ్చి నానా హంగామా చేసాడు. వీళ్ళ ఏడుపు చూడలేక నేనే యిక్కడికి తీసుకొచ్చాను" అంది మమత చిరాగ్గా మొహం పెట్టి.

"పోనీలే! మంచిపని చేసేవ్" అంది సుశీల సానుభూతిగా.

"ఏం మంచి పనో. ఇసుంటా రమ్మంటే ఇల్లంతా దేకేరకం. మళ్ళీ ఈవిడకి ఉద్యోగం చూడాలి. ఎంకి పెళ్ళి సుబ్బి చావుకొచ్చినట్లుంది" అంది మమత.

సుశీల నవ్వింది.

"సామెతలు బాగానే నేర్చావ్"

"అద్సరే ఆంటీ. కాస్త రాసుకోవాలి. నీ బెడ్‌రూమ్‌లో కూర్చోనా?"

"కూర్చో, దానికేం భాగ్యం" అంది సుశీల మమత తాగిన ఖాఫీ కప్పు తీసుకెళ్తూ.

మమత సుశీల బెడ్‌రూమ్‌లోకెళ్ళి కూర్చుని వరూధిని యిచ్చిన కవర్ విప్పి హేమంత్‌కి రాసిన ఉత్తరాన్ని దీక్షగా చదివింది.

ఆ వెంటనే ఆమె భ్రుకుటి ముడత పడింది.

ఆ ఉత్తరం చదివితే హేమంత్ ఛస్తే పెళ్ళి చేసుకోడు.

'ఏంటిలా రాసింది. తనేం చెప్పింది. అతనికి తనమీద అసహ్యం కలిగేలా రాయమంటే..'

వెంటనే ఆ ఉత్తరం పక్కకి పెట్టి తను మరో ఉత్తరం రాయడం మొదలు పెట్టింది.

హేమంత్‌కి,

నా కూతురి జోలికిక రాకు. అయిందేదో అయ్యింది. నీ తండ్రి చేసిన నిర్వాకానికి మా బతుకులు నట్టేట మునిగాయి. ఉన్న పరువు కాస్తా పోయింది. ఇంత దిక్కుమాలిన కుటుంబమా మీది? అలాంటి తండ్రికి పుట్టిన నువ్వెలాంటి వాడివి. చక్రవర్తి తిరిగొచ్చాడు. నా కూతురు అతనితోనే కాపురం చేస్తుంది. తిరిగి మమ్మల్ని కలవాలని ప్రయత్నిస్తే నేను చచ్చినంత ఒట్టు.

ఇట్లు రాజేశ్వరి.

రెండు ఉత్తరాలు టేబుల్ మీద పెట్టి "ఆంటీ కవర్లేమన్నా వున్నాయా?" అనడిగింది సుశీలని పిలుస్తూ.

"లేవు" అంది సుశీల.

"సరే, ఇప్పుడే వస్తాను" అంటూ వెళ్ళింది మమత.

సుశీల తలుపు బోల్టు వేసి తిన్నగా తన బెడ్‌రూములోకెళ్ళి ఆ ఉత్తరాల్ని చూసింది.

మొదట మమత రాజేశ్వరి పేరుతో హేమంత్‌కి రాసిన లెటర్ చదివింది.

చాలా ఆశ్చర్యమనిపించిందామెకు.

రాజేశ్వరి అంటే వరూధిని తల్లి. ఆమె పేరుతో మమత ఎందుకు లెటర్రాయడం.

అర్థం కాలేదామెకు.

వెంటనే రెండవ ఉత్తరం చేతిలోకి తీసుకుంది.

హేమంత్!

ఈ ఉత్తరం నాకెలా రాయాలో తెలియడంలేదు. నీకేం చెప్పాలో కూడా అర్థం కావడంలేదు. అంతా నా చేతుల్లో లేనట్లుగా జరిగిపోతున్నది. కొన్ని క్షణాలు.. చాలా కొద్ది క్షణాలు నా జీవితంలో దొరికిన అపురూప భాగ్యాన్ని దోచుకుపోతున్నాయి. ఒక పెద్ద అల అతికష్టమ్మీద ఒడ్డు చేరిన నన్ను సుడిగుండంలోకి లాక్కుపోతున్నది.

నా జీవిత సౌభాగ్యం మీద నాకెప్పుడూ నమ్మకంలేదు. లా ఆఫ్ ఎట్రాక్షనో ఏమోగాని చివరికి అదే జరుగుతున్నది.

నువ్వు నాకు స్నేహితుడిగా లభించినప్పుడు నాకు నీమీద ఎలాంటి దృష్టిలేదు. కాని.. రాను రాను నేను ఎన్నో జన్మలనుండీ ఎదురు చూసిన అపురూప భాగ్యం నువ్వేనని నమ్మాను. ఒక గొప్ప స్నేహితుణ్ణి పొందానని ఆనందపడ్డాను. ఇక ఎప్పుడూ నిన్ను పోగొట్టుకోకూడదని నీ చేతినందుకుని శేష జీవితం గడపాలని కలలు కన్నాను. భౌతికమయిన ఆనందాల కోసం నేను వెంపర్లాడలేదు. ఒక స్త్రీని ఎలా గౌరవించాలో - నైతిక విలువలకి నువ్వెంతగా ప్రాధాన్యత ఇస్తావో చూసి అబ్బురపడ్డాను.

చెప్పు! నిన్ను ప్రేమించడం తప్పా!? నువ్వు కావాలనుకోవడం తప్పా!? అన్ని అనుభూతులున్న మనిషినికానా..? నేను. కడుపు నిండిన వాళ్ళు చెప్పే ధర్మాలు చూసి నాకు నవ్వొస్తుంది. అసలు వాళ్ళకేం తెలుసు. జీవితాల గురించి. నీ స్నేహం దొరి కాక ఏటికెదురీది ఒడ్డున చేరినట్లయింది నాకు. కాని. ఎలా చెప్పను హేమ్! విధి మళ్ళీ దెబ్బతీసింది.

నా మనసు విస్ఫోటన చెంది వేలాది ముక్కలయి మాడి మసిబారి నేలరాలిపోతున్నది. నేనికలేను. కేవలం ఇప్పుడు నేను చిత్రకి అమ్మని మాత్రమే. నాకోసం వెదక్కు. మీ నాన్నగారు చెప్పిన అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకో! ఇది మన జీవితంలో చిన్న కల. ఇంతకంటే చెప్పలేను."

ఆ ఉత్తరం చదివి సుశీల కళ్ళు నీళ్ళతో మసకబారాయి.

అలానే స్థాణువులా వచ్చి సోఫాలో కూర్చుంది.

తన కూతురు లావణ్య గుర్తుకొచ్చింది.

ఒకర్ని ప్రేమించి ఆ పెళ్ళికి తను కాదన్నానని ఆత్మహత్య చేసుకున్న కూతురి కథ తిరిగి మనసుని కెలికింది.

సుశీల కళ్ళు ధారాపాతంగా వర్షించాయి.

కాలింగ్ బెల్ మోగింది.

కళ్ళు తుడుచుకుని తలుపు తెరిచింది.

ఎదురుగా మమత కవర్లు తీసుకుని. "ఎక్కడా కవర్లు దొరకలేదు. బయటకెళ్ళి తెచ్చాను" అంది నవ్వుతూ.

సుశీల నవ్వలేకపోయింది.

"ఒకసారిలా కూర్చో"

మమత సుశీల వైపు అర్థం కానట్లుగా చూసి కూర్చుంది.

చూడు మమతా " నువ్వు నాకన్నా చిన్నదానివైనా మనిద్దరం స్నేహితుల్లా కలిసిపోయాము." అదే చనువుతో చెపుతున్నాను.

"నువ్వు దేవుణ్ణి నమ్ముతావా?"

"ఊఁ" అంది మమత.

"దేవుడంటే గుడిలో విగ్రహం కాదు. మన ఆత్మే. అదెప్పుడూ మనకి నిజానిజాలు చెబుతూనే వుంటుంది. ఎటొచ్చీ దాన్ని మనం నొక్కేస్తాం" అంది సుశీల తిరిగి.

ఇదంతా ఎందుకు చెబుతుందో అర్థంకావడంలేదు మమతకి.

"నేను ఆ రెండు ఉత్తరాలూ చదివాను. నువ్వేం చేస్తున్నావో అర్థమయింది నాకు"

మమత గతుక్కుమన్నట్లుగా చూసింది.

"వరూధినిగాని, ఆమె తల్లిగాని నీకు హాని చేసారా?"

లేదన్నట్లుగా తలూపింది మమత.

"మరెందుకిలా చేస్తున్నావు? ఒకటి మాత్రం చెబుతున్నాను. నువ్వు చెడ్డదానివేం కాదు. ఏదో బలహీనత నిన్నిలా చేయిస్తున్నది. కారణం నీక్కూడా తెలియదు. మనం గుడికి వెళ్తాం. దేవుణ్ణి బోల్డు కోరికలు కోరతాం. అందరూ అలానే కోరుకుంటారని మరచిపోతాం. బయట కొచ్చి పక్కవాడు మాత్రం బాగోకూడదనుకుంటాం. నా సంగతే చూడు ఒక్కగానొక్క కూతురు. ప్రేమించిన వాడితో పెళ్ళి జరిపిస్తే ఏంబోతుంది. అహం అడ్డొచ్చింది. కాదన్నాను. ఆ కూతుర్ని పోగొట్టుకున్నాను. ఇప్పుడెంత ఏడిస్తే ఉపయోగం ఏవిటి? వాళ్ళు కాస్తో కూస్తో నీకు సహాయమే చేసారు. అటువంటి వాళ్ళకి తిరిగి సహాయం చేస్తే ఎంత బాగుంటుంది. ఆలోచించు!"

మమత తల దించుకుంది.

ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు నిండాయి.

"నాకు తెలుసు. నువ్వాలోచిస్తున్నావని. వద్దు మమ్మూ. ఆ అమ్మాయి రాసిన ఉత్తరాన్ని యధాతథంగా అతనికందజేయి. వీలయితే వెళ్ళి అతన్ని కలువు. దగ్గరుండి తీసుకురా. ఆ పెళ్ళి మన చేతుల మీదుగా చేద్దాం. ఒక మంచి పని చేస్తే ఎంత సంతోషం కలుగుతుందో స్వయంగా అనుభవించి చూడు."

మమత మాట్లాడలేదు.

"ఇవ్వడంలో వున్న ఆనందం గురించి నీకు తెలియదు. తెలిసాక నువ్వు నీ జీవితంలో ఎన్నడూ పొందని ఆనందం పొందుతావు. ఉంది అని ఎవ్వరూ ఇవ్వరు. ఇచ్చే గుణం వుంటేనే ఇస్తారు. ఇలా నీ కృతజ్ఞతని చాటుకో. మనిషి జన్మ ఎంతో అపురూపం అంటారు. దాన్ని అనుభవించు."

మమత వచ్చి ఒక్కసారిగా సుశీలని కౌగలించుకుంది. భుజమ్మీద తలాన్చింది. సుశీల భుజమ్మీద ఆమె కన్నీళ్ళ తడి అంటింది.

సుశీల మాట్లాడలేదు.

అయిదు నిముషాలనంతరం మమత తలెత్తి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"అవును ఆంటీ! వరూధిని నాకు చాలా సహాయపడింది. నన్నెన్నో విధాల ఆదుకుంది. నాకే దయ్యం పట్టిందో. తెలియదు. నువ్వు నా కళ్ళు తెలిపించావు. నేనిప్పుడే బయల్దేరి ఆ ఉత్తరం చూపించి హేమంత్‌ని తీసుకొస్తాను. వాళ్ళ పెళ్ళి మన చేతుల మీద జరిపిద్దాం. అబ్బ! ఇలా అనుకోగానే నాకెంత హాయిగా వుందో. ద్వేషం, అసూయ మనసుని ఎంత దహించి వేస్తాయో! నా మనసిప్పుడెంత తేలికపడిందో తెలుసా! అప్పుడే వరూధినికి చెప్పను. హేమంత్‌ని తీసుకొచ్చి ఎదుట నిలబెట్టినప్పుడు ఆమె పొందే ఆనందాన్ని స్వయంగా చూడాలి" అంది మమత ఆనందంగా.

సుశీల మమతవైపు ప్రేమగా చూసింది.

"మన మనసులెప్పుడూ మందిరాలే. అందులో దేవుణ్ణి ప్రతిష్టించాలో దెయ్యాన్ని ప్రతిష్టించాలో మన చేతుల్లోనే వుంది. ఆ పని చెయ్యి. వాళ్ళ సంరక్షణ నేను చూసుకుంటాను" అంది.

"ఈ రోజే టిక్కెట్టు దొరికితే బయల్దేరతాను" అంది మమత ఒక రకమైన ఉద్వేగానికి లోనవుతూ.

సరోజని గుమ్మంలో కూర్చుంది.

సుందరం ఇంటిదగ్గర ఏదో హడావుడిగా వుంది.

వెళ్ళి ఏంటో కనుక్కోవాలనుంది గాని... ఆ ముసలి సచ్చినోడు నోటికేం వస్తే అది వాగుతాడు. మంచీ మర్యాదా లేదు. హేమంత్ నుండి ఏ కబురూ లేదు. చాలా దిగులుగా వుంది సరోజనికి.

అప్పుడే రామలక్ష్మి వచ్చింది గ్లాసు పట్టుకుని - సిగ్గుగా నవ్వుతూ.

"నీ సిగ్గు చివిడినట్లే వుందిగాని.. ఏంటే ఆ బక్కోడింటి ముందు హడావుడి" అనడిగింది సరోజని.

"అవునక్కా. హేమంత్ పెళ్ళంట. పెళ్ళో, నిశ్చితార్థమో అడుగుదామంటే.. ఆ రాజీ కూడా కనబడ్డంలేదు."

సరోజని గుండెల్లో బాంబు పడినట్లుగా ఉలిక్కిపడింది.

ఒక్కసారి రామలక్ష్మిని పట్టుకుని గట్టిగా కుదిపి "నువ్వు నిజమే చెబుతున్నావా తింగరిదానా?" అంది ఆవేశంగా.

"ఏమోనక్కా.. ఎవరో అంటే విని చెబుతున్నా" అంది భయంగా.

"ఆ ఏవంతు గాడొచ్చాడా?"

"చూళ్ళేదక్కా. వచ్చినట్లుగా లేదు" అంది నసుగుతూ.

సరోజనిని నీరసం ఆవహించింది.

రామలక్ష్మికి కావాల్సిన పంచదారిచ్చి అటూ యిటూ కాలుగాలిన పిల్లిలా కాస్సేపు తిరిగింది.

"ఇక లాభం లేదు. ఆ ముసిలోడితో ఎన్నోసార్లు తిట్లు తింది. అతని మాటలు తనకేం కొత్తవి కావు. ఇప్పుడు పౌరుషపడి ఇంట్లో కూర్చుంటే వాడి బతుకు బుగ్గవుతుంది. వెళ్ళి అసలేం జరుగుతుందో కనుక్కోవాలి" అనుకుని చీర చెరగులు సరిచేసుకుని సుందరం ఇంటికి బయల్దేరింది సరోజని.

గుమ్మంలో సరోజనీని చూడగానే వంకరగా పెట్టాడు సుందరం మొహాన్ని.

సుందరం అప్పటికే వంటవాళ్ళతో మాట్లాడుతున్నాడు.

"వచ్చావా? ఇంకా రాలేదేంటా అని చూస్తున్నా" అన్నాడు వెటకారంగా.

"ఇప్పుడేం ఖర్మ. ముప్పయ్యేళ్ళ నుండీ నీ కొంప చుట్టూ తిరుగుతూనే వున్నా. నువ్వు పిలవనంత మాత్రాన ఆగిపోయే రకాన్ని కాదునేను. ఇంతకీ ఏంటి హడావుడి బావా! షష్టిపూర్తిగాని చేసుకుంటున్నావా?" అనడిగింది సరోజని అమాయకంగా మొహం పెట్టి.

"అదొకటే తక్కువ. హేమంత్ పెళ్ళి" అన్నాడు గర్వంగా.

సరోజని గుండె గతుక్కుమంది. ఎక్కడలేని శక్తి తెచ్చుకుని "వాడొచ్చేడా?" అంది నీరసంగా.

"వస్తాడు అప్పుడే ఎందుకు. టైముకి తగలెడతాడులే!" అన్నాడు సుందరం నిర్లక్ష్యంగా.

"పెళ్ళికూతురెవరూ?" ఆశ చావక అడిగింది సరోజని.

రాజీ కాఫీగ్లాసు తెచ్చి ఒకటి తండ్రికిచ్చి ఇంకోటి సరోజని చేతిలో పెడుతూ "ఇంకెవరు, నాగినీయే" అంది చిన్నగా సరోజనితో.

సరోజని అనుకున్నదే కానీ నిజంగా అది నిజమని వినగానే గుండె గుభేలుమంది.

ఇక ఊరుకుంటే లాభం లేదనిపించింది మనసుకి.

ఎన్నోసార్లు వాళ్ళింటి విషయాల్లో తమ జోక్యం చేసుకుని తిట్లు తింది. వాళ్ళు తనవాళ్ళే అనుకుంది. తన శక్తికి మించి సహాయపడింది. ఇప్పుడు హేమంత్ పెళ్ళి విషయంలో 'నాకెందుకులే' అని ఉదాసీనత వహిస్తే వాడి జీవితమే బుగ్గిపాలవుతుంది. తనని తిట్టినా సరే మెడ పట్టుకుని గెంటినా సరే.

"బావా!"

"ఏంటి సంగతి?"

"ఈ పెళ్ళికి ఏవంతుగాడొప్పుకున్నాడా?"

సుందరం సరోజని వైపు సీరియస్‌గా చూశాడు.

"ఏంటి వాడొప్పుకునేది. ఇక్కడి వాడు బాబుని నేనింకా బతికేవున్నాను" అన్నాడు సుందరం ఉయ్యాలూగుతూ.

"అవును. ఆ సంగతి నిజమే. కానీ కాపురం చెయ్యాల్సినవాడు వాడు. ఒక మాట వాణ్ణడిగితే బాగుంటుందని"

"నీ బోడి సలహా మాకక్కర్లేదు. వాడు నా మాట జవదాటడు. అయినా మా నాగినీకేం తక్కువని"

"నువ్వడిగావనే నేను ఈ ముప్పయ్యేళ్ళనుండీ మీ యింటి చుట్టూ తిరిగి సలహాలివ్వడం లేదు. అక్క చచ్చిపోయినప్పుడే నాకీ యింటితో అక్కర తీరిందని తెలుసు. కాని... పిల్లలు వాళ్ళు.. నా పిల్లల్లా ప్రేమించాను. ఇప్పుడీ పెళ్ళి చేసి ఆడి బతుకు బండ చేయకు. నాగినీకి ఏం తక్కువని నేనడంలేదు. నిజానికి అన్నీ ఎక్కువే. ఆ ఎక్కువలు భరాయించే శక్తి ఆ ఏవంతుగాడికి లేదని చెబుతున్నా"

సుందరం ఈసారి సరోజనీని తేరిపార చూశాడు.

"అంటే?"

"ఇంతవరకొచ్చాక నీకు చెప్పకుండా దాయలేను. దాస్తే తప్పు చేసిందాన్నవుతాను. నన్ను తిట్టూ కొట్టూ పడతాను. ఈ పెళ్ళి మాత్రం ఆపు"

"ఎందుకనట"

"వాడో పిల్లని ప్రేమించాడు. ఆ పిల్లలేకపోతే బతకలేడు. ఈ పెళ్ళి ఆడు చేసుకోడు. నా మాటిను."

"ఓహో! ఈ కథంతా నడిపిన గ్రంధసాంగివి నువ్వన్నమాట. నీకు చెప్పుకున్నాడా పాపం."

"అవును. చెప్పుకోడానికి ఆడికి తల్లేది?"

"తండ్రికూడా చచ్చేడనుకున్నాడా?"

"తండ్రిలాగ నువ్వెప్పుడన్నా ఆళ్ళని దగ్గరికి తీసుకుని మంచీ చెడ్డా మాట్లాడేవా? కష్టం సుఖం అడిగేవా? నోరిప్పితే నీ నోట్లోంచొచ్చేయన్నీ తప్పుడు మాటలే కదా! చనువుంది కాబట్టి నాకు చెప్పుకున్నాడు. దయచేసి ఈ విషయంలో నా మాటిను. ఆడికి నచ్చిన పిల్లతో ఆడి పెళ్ళి చెయ్యి. ఆ పిల్లకూడా చాలా మంచిది." అంది సరోజని బతిమిలాడుతున్న ధోరణిలో.

సుందరం ఉయ్యాల్లోంచి చటుక్కున దిగి "ఆ పిల్లని కూడా చూశావన్నమాట" అన్నాడు కోపంగా.

"చూశాను బావా, మా యింటికొచ్చింది."

"దాని పిల్లని కూడా చూశావా మరి"

అతనెందుకంత వెటకారంగా మాట్లాడుతున్నాడో అర్ధమై బాధనణచుకుని "ఆ పిల్ల ఖర్మకొద్దీ పెళ్ళయింది. పెళ్ళయింది కాబట్టి ఒక బిడ్డ పుట్టింది. వాడో త్రాష్టుడు. విడాకులయ్యింది. అంతమాత్రంచేత ఆ పిల్ల చెడిపోయిందా? ఆ పిల్లలోని సుగుణాలన్నీ చెడిపోయాయా? ముందు జీవితంలో ఇక సుఖపడకూడదా? చదువుకుని కూడ యిలా ఆలోచిస్తున్నావేంటి బావా నువ్వు?" అంది సరోజని వేదనగా.

"ఓహో! చాలా తెలుసే నీకు. ఇంకా ఏంటో అనుకున్నాను. నా కొడుకుని అమాయకుణ్ణి చేసి ఈ కథంతా నువ్వే నడిపేవన్నమాట. ఇంకా నయం. నాకా ఆకాశరామన్న ఉత్తరం రాబట్టి సరిపోయింది. లేకపోతే ఆ దరిద్రురాలు మా యింటికి చుట్టుకుంటే దాన్ని వదిలించడం కష్టమయ్యేది. అదింక నా కొడుకుని ఛస్తే చేసుకోదు. వెళ్ళు. ఈసారి సలహాలంటూ నా గడప తొక్కావో కాళ్ళిరగ్గొడతాను." అన్నాడు సుందరం రంకెలేస్తూ.

సరోజని అతని మాటలు విని నీరుకారిపోయింది.

"అంటే సుందరం వరూధిని దగ్గరకెళ్ళాడన్నమాట. ఇంకేముంది. ఆ పిల్ల యితన్ని చూసి హడలిపోయుంటుంది. దేవుడా ఆ హేమంత్‌ని నువ్వే రక్షించాలి" అనుకుంటూ వెను తిరిగింది సరోజని.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments